

Phạm Cao Hoàng

TẠ ƠN NHỮNG GIỌT SƯƠNG

Nhà xuất bản Đồng Dao

Sài Gòn

1974

Một Bông Hồng Nở Giữa Tim Anh

Em yêu dấu sáng nay khi thức dậy
Anh vươn vai nghe chim hót bên ngoài
Trong tim anh có chút gì rộn rã
Có chút gì nhẹ nhẹ như mây bay

Vâng, anh sẽ khoác áo mưa xuống phố
Uống cốc cà phê thơm ngát khói hòa bình
Để anh thấy đất trời kia rực rỡ
Nổi vui mừng đợi suốt mấy mươi năm

Em yêu dấu đây là lần thứ nhất
Trong đời mình anh thấy quá hân hoan
Anh muốn nói với muôn người trên mặt đất
Rằng nơi đây sắp hết điều tàn

Và có thể nào đêm nay không còn tiếng súng
Không còn nghe tiếng còi hụ giới nghiêm
Ba giờ sáng xuống ngã tư quốc tế
Ăn một tô mì thơm ngát bình yên

Có thể nào sáng mai trên phố cũ
Người ta bảo nhau hôm nay hòa bình
Người ta dắt nhau trên đường trải hội
Riêng một bông hồng nở giữa tim anh

Em yêu dấu mộng có khi là thực
Đợi lâu rồi cũng có lúc phải không em
Bóng hòa bình dẫu gần hay xa lác
Cũng tin rằng sẽ có , nhé em

Gã Hàn Sĩ Ấy Lại Ra Đi

Ra đi trắng xé ngang đầu núi
Đất tiễn người reo khúc biệt hành
Tay vin cửa sổ tay vin áo

Khói quyện đầu hiên. Sương tan nhanh

Bước đi ta sá gì vạn dặm
Đường xa còn có rượu giang hồ
Có trong ta những giòng sông trắng
Chảy êm đềm như tóc em xưa

Bước đi ta dưới trời thu xám
Dùng dằng cũng chỉ bấy nhiêu thôi
Cớ sao trong máu nghe nặng nặng
Những giọt ly tan chảy ngậm ngùi

Ra đi đành gửi quê nhà lại
Nhạc thu giục già bước chân người
Con sáo nó kêu ngoài giậu vắng
Nhủ người, thôi hãy bước đi thôi

Ta đi. Thôi nhé, ta đi nhé
Đưa tay ngắt một cánh hoa qui
Nghe giòng lệ ứa trong đôi mắt
Chào quê nhà nhé, thôi ta đi.

Nhớ Cúc Hoa

Đất anh ở và rừng anh thờ
Sáng anh đi chiều lại trở về
Rừng vi vút những đêm gió thổi
Bóng anh chìm với bóng hư vô

Đôi khi đứng bên triền đá dựng
Anh hoang mang sợ núi đè mình
Có khi thấy con chồn con cáo
Anh giật lùi lòng thoáng hãi kinh

Anh đi qua rừng cao quá đồi
Anh đi về rừng quá đồi cao
Anh thu mình như con sâu nhỏ
Nằm rung rinh giữa đám lá rì rào

Và buồn thăm ôi những chiều lặng lẽ
Núi và anh thành hai kẻ đăm chiêu
Núi ngó anh và anh ngó núi
Núi đặng trời anh đặng nổi đầu hiu

Đất anh ở và rừng anh thờ

Quá lâu ngày nên thấy hoang mang
Anh sống dở và anh chết dở
Giữa núi rừng cao ngất ngàn năm

Cuối Năm Ở Trạm Hành

Ngó quanh chỉ thấy rừng tiếp rừng
Một trời sương trắng phủ mùa đông
Những bông qui nở cùng hơi bắc
Quê nhà tan với bóng sương tan

Me ạ, con đang ở Trạm Hành
Trời đang mùa rét lạnh căm căm
Cuối năm vượn hú trên kè đá
Con hát nghêu ngao, hát một mình

Con bước lang thang bước dặm trường
Nhủ lòng, đâu lại chẳng quê hương
Ở đâu cũng dưới trời ly tán
Trùng trùng mặt đất dầy tang thương

Me ạ, con đang ở Trạm Hành
Nơi đây còn những su khóm su xanh
Những vườn mận chín mùa xuân mới
Những đồi trà hom ngát bình yên

Những chiều hiu hắt bóng sương rơi
Con thở bằng hơi thở núi đồi
Con bước cùng sương đi với khói
Con ăn gió lạnh uống mây trời

Me ạ, con đang ở Trạm Hành
Đâu đây trời đất chớm xuân sang
Con bỗng nghe lòng con rộn rã
Tiếng quê nhà giục giã trong con

Cuối năm, ừ sắp hết năm rồi
Nơi đây còn một bóng con thôi
Ngó quanh nào biết đâu phương hướng
Quê nhà, nghe xa lắc, me ơi.

Gửi H và Qui Nhơn

Rừng đang nở những bông hoa trắng
Những đám mây phương bắc tụ ngang đầu
Ở phương xa bao năm là khách
Đã bao ngày chẳng biết về đâu

Có phải tôi là người lãng tử
Giữa hoàng hôn ngồi uống rượu bên đường
Để hồn bay theo những chiều mây xám
Phủ tiêu điều trên khắp quê hương

Có phải tôi người thanh niên của một thời lãng mạn
Đã yêu em dù tình quá ngậm ngùi
H của tôi xin em đừng khóc
Lệ của người sẽ cuốn mất trái tim tôi

Rừng đang nở những bông hoa trắng
Mùa chim di phương bắc rủ nhau về
Tôi lại lê gót giày buồn thảm
Đã bao ngày chẳng thấy quê xưa

Đã bao ngày nghe đôi chân mỏi
Chiều thênh thang ngồi giữa rừng già
Lòng đã mở theo từng trang sách
Thì sá gì cái thuở hào hoa

Và tôi muốn quên đi đời sống
Dù phương kia em có còn che nón qua cầu
H của tôi giữ dùm tôi nhé
Một quê nhà vĩnh biệt đến nghìn thu

Một quê hương sau ngày ly tán
Những thân yêu còn canh cánh bên lòng
H của tôi giữ dùm tôi nhé
Những gì tôi còn gửi lại nơi em

Ở Đà Lạt

Ở Đà Lạt có những chiều rét mướt
Anh co ro xuống phố một mình
Ngó quanh quất, ngó lui ngó tới
Ngó đã rồi anh lại ngó anh

Thấy gì đâu ngoài đất trời buồn bã
Thấy gì đâu ngoài những đám sương mù

Cuốn lấy anh, quay anh như con vượn
Quật lên anh như một kẻ thù

Ở Đà Lạt có những ngày Chúa Nhật
Anh chui lên căn gác xép nằm khoèo
Con thằn lằn trên anh nên tặc lưỡi
Chiếc đồng hồ quả lắc gõ đều theo

Anh lim dim tựa bên chông sách cũ
Để hồn mình bay với bóng mưa bay
Ngỡ mình như một Thiên Sư đạt đạo
Hay ít ra, một ẩn sĩ quên đời

Ở Đà Lạt có những ngày không tới lớp
Anh lang thang cùng khắp núi đồi
Thở với khói và hát cùng với gió
Đi với mưa và bước với mây trời

Có người bạn ở ngoài Đà nắng
Viết thư về, hỏi Đà Lạt có vui không
Anh ngậm ngùi trả lời người bạn quý
Vui, nhưng mà ngoài đó chắc vui hơn

Ở Đà Lạt có những đêm mất ngủ
Anh mơ hồ đánh vật với cơn mê
Anh nghe rõ từng giọt sương buồn thấm
Rơi âm thầm trong bóng hư vô

Mặt Đất Buồn Thảm

Có những đêm nằm nghe thác Liên Khương đổ
Anh nghe hồn nhỏ lệ, Cúc Hoa ơi
Ấy là khi mưa quần quại bên trời
Anh quần quại với khói sầu vạn đại

Mùa đông đến, nhà anh dột mái
Mưa cuốn anh đi, mưa sắp cuốn anh đi
Gió cuốn anh đi, nhưng có hề chi
Bóng tối nữa, với anh là một

Tiếng lá đuôi trong đêm xào xạc
Ngoài hiên mưa từng giọt đi về
Căn nhà anh như một nấm mồ
Anh cựa quậy nhưng chẳng hề động đậy

Ấy là lúc anh của em nhìn thấy
Mặt đất kia buồn thảm quá chừng
Biển tiếp sóng, sông tiếp núi rừng
Rừng đã tiếp cho anh hơi thở

Rừng nuôi anh khi thương lúc nhớ
Cái môi em, cái mắt của em
Rừng mở cho anh những sớm êm đềm
Những chiều muròt, những trưa xanh biếc

Ấy là lúc anh co mình rên siết
Như con tôm lột vỏ nằm chờ
Trăm năm chẳng qua một phút tình cờ
Chưa gặp gỡ đã trùng trùng tan tác

Chưa cầm tay nhau đã rơi nước mắt
Chưa biết ngày về đã lại ra đi
Trăm năm chẳng qua một nắm xanh rì
Thở một cái, ngậm ngùi vĩnh biệt

Thở một cái, em của anh sẽ biết
Những gì anh muốn gửi tặng con người
Ô cuộc đời, buồn quá Cúc Hoa ơi.

Một Ngày Với Tình Nhân

Ngày đã đến ngày vui cùng chim hót
Đưa em đi qua lũng xuống đồi
Dắt em đi trèo non lội suối
Dịu em theo tiếng nhạc của trời

Khi yêu em tôi yêu đời thêm một chút
Dù trong tôi buồn bã biết bao ngày
Nên yêu em dù tôi vẫn biết
Có một ngày tay sẽ vẫy tay

Ngày cũng sắp tàn theo tiếng hát
Đưa em về đưa em về thôi
Tình đã chín tình đầy trong mắt
Tình đã nồng tình mộng trên môi

Nắm tay tôi hơi bàn tay ma quái

Buộc tôi đi hồi sợi thắt lưng hồng
Một ngày có tình nhân bên cạnh
Là một ngày đỡ thấy cô đơn

Khi yêu em tôi yêu đời thêm một chút
Dù trong tôi tan vỡ đã lâu rồi
Nên yêu em dù tôi vẫn biết
Đường về nhà em xa ngái trong tôi

Chiều nay đi với em dưới trời mây xám
Tôi nghe trong tôi có một chút êm đềm
Một ngày có tình nhân bên cạnh
Là một ngày sắp thấy phút ly tan

Tàn Thu

Về đây mới thấy lòng hiu hắt
Nhu bóng mây bay trắng một trời
Ngâm ngùi nghe gió mùa thu tạt
Ngó lại đời ta, đã nửa đời

Con đường hoa rụng ba năm trước
Có bóng ai? Không bóng người qua
Chim nhớ ai mà chim bông hót
Ta nhớ người hay đã nhớ ta?

Đã tưởng rằng quên là chẳng nhớ
Nào hay còn có một chiều nay
Ngựa mặt rông rời mơ chút nắng
Nghe đất reo vang khúc tiễn người

Nghe buốt hồn ta, chiều rã rời
Mà thu cứ lạnh bóng tàn phai
Mộng đã tan cùng sương với khói
Cũng đành vui một chút đời vui.

Thầm Nhớ Biển

Mùa gió tới anh thầm nhớ biển
Anh đang nghe biển gọi anh về
Ngựa có khi còn mỗi vó giang hồ
Anh có lúc cũng thềm đứng lại

Một ngày mưa thêm một ngày nắng quái
Những ngày thu rồi lại những ngày đông
Đời vẫn trôi đi buồn bã một giòng
Anh vẫn sống giữa muôn ngàn ly biệt

Anh vẫn sống và thầm tưởng tiếc
Biển của chiều xanh thắm mắt em xanh
Biển của ngày bão cát thổi ngang anh
Biển rộng rãi những đêm chờ đợi

Mùa gió tới, đang mùa gió tới
Bên đời tây Anh ngóng biển đông
Chim nhạn bay trong cõi vô cùng
Anh ngơ ngẩn trông trời ngó đất

Anh thơ thân như vừa đánh mất
Biển của thời anh bỏ biển mà đi
Anh lại nghe biển giục giã anh về
Hôn lên cát và thở cùng nhịp sóng

Biển thân yêu, biển đang mưa lửa bỏng
Anh đang mùa léch thếch lang thang
Anh vẫn còn rong ruổi kiếp đi hoang
Khi gió lại, ba năm rồi biển ạ.

Hương Cau

Hái một bông cau chiều tháng chạp
Cài lên mái tóc của em ngoan
Gió thoảng hương nồng lên mắt biếc
Tôi nghe hương tỏa ngát bên lòng

Những bông cau trắng trời quê mẹ
Nở giữa chiều mưa hiu hắt rơi
Thơm như tóc của mùa con gái
Và đẹp như hôn em của tôi

Hái một bông cau chiều tháng chạp
Tặng em rong buổi chớm xuân về
Ra giêng em sẽ xinh thêm chút
Môi hồng và má thắm hơn xưa

Ai xui con sẽ chiều nay hát

Lú lo như tiếng của em cười
Tiếng chim reo với ngàn hoa trắng
Trầy mùa lộc mới nở trong tôi

Mèo Ớm Ạ , Bây Giờ Là Mùa Mưa

Mèo ồm ạ, sáng nay anh thấy nhớ
Những con đường lướt thướt bụi mưa bay
Những sớm đón chiều đưa và tối đợi
Xa nhau chưa, ừ thôi đã xa rồi

Mèo ồm ạ, bây giờ là mùa mưa
Bão trong anh đang cuộn cuộn kéo về
Anh vật vã với cơn buồn khủng khiếp
Ngỡ đời mình như một nhánh sông khô

Mèo ồm ạ, có xa rồi mới thấy
Chút ngậm ngùi đau giữa trái tim anh
Hờn cứ giận và buồn em cứ khóc
Buổi xa nhau chân bước không đành

Mèo ồm ạ, bây giờ là mùa mưa
Thiếu em nên chẵn lệch chiếu thừa
Chim hít cô đang kêu mùa thảm thiết
Anh chờ vợ giữa trời đất mơ hồ

Mèo ồm ạ, sáng nay buồn quá đỗi
Mái đời anh mưa dột lạnh hiên người
Anh co ro lục một tờ thư cũ
đọc âm thầm mà tiếc những ngày vui

Mèo ồm ạ, bây giờ là mùa mưa
Gửi em yêu những ngày đợi tháng chờ
Gửi em yêu những chiều thương sớm nhớ
Em gửi gì cho anh hồi em xưa

Mùa Phượng Hồng

Có ai qua đó góp dùm tôi
Những đám mây bay trắng một trời
Những bông phượng đỏ màu nhung nhớ
Gửi làm quà tặng buổi chia phôi .

Sẽ xa, thôi cũng đành xa nhé
Người về cuối bãi kẻ đầu sông
Có chút gì đau như cắt ruột
Tay chào, tay vẫy, nón che ngang.

Sẽ xa, ừ thôi nhé, đành xa
Rồi mai trên những lối tôi về
Tôi biết lòng tôi nghe rộn rã
Nhịp guốc ai đùa trong nắng trưa .

Bỗng dung tôi thấy mình tiêng tiếc
Những tà áo trắng nắng nghiêng nghiêng
Những bàn tay giở lần trang sách
E ấp tờ thư trước cổng trường

Có ai qua đó hái dùm tôi
Những đóa hoa thơm ngát một thời
Ép vào tim để nghe thương nhớ
Để nghe sào giạt đến muôn nơi .

Sẽ xa thôi cũng đành xa nhé
Người về cuối bãi kẻ đầu sông
Bóng hoa bay mấy chiều tan tác
Hoa rụng ba năm trắng bên hồng.

Rồi mai khi gió mùa thu tới
Khi nắng tàn phai trên trên lối xưa
Có biết người xa xôi trở lại
Hay là biệt biệt đến muôn thu .

Trời bỗng mang mang đất ngậm ngùi
Những tà áo trắng năm xưa ơi
Có ai qua đó cho tôi gửi
Một trái tim đau của một thời.

Mùa Thu Trở Lại Trường

Bay bay những lá me đầu tháng tám
Giục em tôi ôm sách trở về trường
Nghe trong hồn có một chút băng khuâng
Chân chưa bước nhưng chùng như rộn rã

Con đường này lối đi kia quen quá
Và nao nao là những buổi em về

Có cậu học trò vừa biết mộng mơ
Bước lẻo đẹo theo em về cuối ngõ

Chớm thu sang trời làm heo may gió
Cổng trường xưa thêm một chút rêu xanh
Những tường vôi mái ngói ghé và bàn
Bỗng một lúc như cùng đổi mới

Rụng đi những bông phượng hồng chờ đợi
Mùa thu em tôi đang trở lại trường
Trong nắng vàng có thoang thoảng chút hương
Hương của tóc còn thơm mùi bồ kết

Hương của thời em tôi chưa biết
Yêu em là yêu cái miệng em cười
Thương em là thương cả đất và trời
Trời đất suốt ngàn năm còn cô độc

Mùa thu em tôi vừa len lén bước
Nhè nhẹ thôi cho khói quyện trong hồn
Chậm chậm thôi kéo ngày sẽ điêu tàn
Và chớ giã lên đời tôi em nhé

Vang vang những hồi chuông giục giã
Đường thu reo vui nhịp guốc khua dòn
Tôi biết chiều nay trong khói hoàng hôn
Tôi lại đứng bên đường chờ đợi

Tháng Chạp Rồi Anh Phải Về

Khói đang quyện trong hồn anh, em ạ
Sương đang tan trên mỗi bước anh về
Và đất trời còn lạnh chút hơi mưa
Trong hiu quạnh có toảng nhiều gió bắc

Tháng Chạp rồi, cây hai hàng rét mướt
Con chim oanh hót tiễn buổi đông tàn
Nghe mơ hồ có nhịp bước khua vang
Mắt rộn rã đón một cảnh lộc mới

Có anh đứng bên đường và đợi
Em sẽ cười, mắt lấp láy thêm duyên
Có mùa xuân nở giữa lúm đồng tiền
Gớm cứ mãi nhìn người ta như thế

Tháng Chạp rồi, anh nghe lòng nhớ nhớ
Ôi một thời thơm ngát tuổi thanh xuân
Anh bước đi giữa trời đất vô cùng
Ngỡ hạnh phúc đang tràn trong mạch máu

Vâng, anh sẽ tặng em yêu dấu
Trái tim anh còn ấm giọt tình nồng
Đứng trong vườn vương vীu bụi mưa đông
Đợi em đến tựa bên giàn thiên lý

Vâng anh sẽ tặng em yêu quý
Một nụ hôn còn vương bụi đồng xa
Trong mắt em nở một mùa hoa
Hoa sẽ tỏa hương nồng bên cánh bướm

Vâng, anh sẽ tặng em thương mến
Nỗi hân hoan trong buổi anh về
Rét ngoài trời dù có lạnh tê tê
Phút hạnh ngộ, dù sao, lòng vẫn ấm

Tháng Chạp rồi, hỡi người tình áo trắng
Anh sẽ về như hẹn với em yêu
Cuối trời xa mây trắng đuổi theo nhiều
Anh chợt thấy lòng vô cùng phơi phới.

Bạch Tiễn Tôi Ở Ngã Ba Đường

Tay chưa vẫy mà lòng nghe ứa lệ
Người tiễn tôi một sớm mùa thu
Cảm ơn em, hỡi người thiếu nữ
Thôi chia tay, xe lăn giữa bụi mù

Trong phút đó sao người chẳng nói
Dù một lời cũng đủ buổi xa nhau
Và trong mắt người có gì buồn bã
Thoáng ngượng ngừng rồi sẽ quay mau

Hình như gió lộng qua màu áo
Tóc người che mây cõi trời sầu
Xe lăn bánh tôi âm thầm khóc
Có xa rồi lòng mới thấy đau

Người tiễn tôi một sớm mùa thu

Vàng dáng lá như dáng người tha thướt
Đường thì xa vụn dậm mịt mù
Những oan nghiệt làm sao ngờ được

Tôi phong sương nên không hề biết
Con đường nào có lá me bay
Con đường nào chân người in dấu
Những tình buồn giữa buổi thu phai

Người cũng hiều, đời một tên đấng tử
Có gì đâu ngoài cuộc sống buồn tênh
Những thu qua rồi những mùa thu tới
Một mình tôi rồi vẫn một mình

Người cũng thấy áo tôi không đủ ấm
Chưa ba mươi mà tóc bạc trắng đời trai
Ngày tháng cứ lạnh lùng một bóng
Tôi điêu linh nay đã mấy năm rồi

Có lúc tôi nhủ thầm, đời lạ nhỉ
Tôi mà cũng có người đưa tiễn ư?
Tôi mà cũng có người con gái đáng như thu
Cầm tay khóc giữa tình đời bội bạc

Bởi thế nên cảm ơn người nhé
Xe lăn đi là cách biệt ngàn trùng
Xe lăn rồi bụi mù trời giống bão
Tóc thu người bay giữa mênh mông

Những Nhịp Cầu Đen Buồn Bã

Anh làm lữ như kẻ lạ mặt
Sớm tinh sương đạp xe qua cầu
Cầu gập ghềnh như đời anh xuôi ngược
Nên không cảm được nỗi lo âu

Những sớm tinh sương phố im lim ngủ
Có ai hay một bóng âm thầm
Mắt nhìn sông sâu mà lòng muốn khóc
Buồn nào hơn bọt sóng vô tâm

Mùa nước lớn nước xuôi cuộn cuộn
Bóng chim qua soái cánh mù tăm
Mây xuống thấp cùng mưa buồn vỡ chết
Anh lặng thầm nay đã bao năm

Hỡi những nhịp cầu đen buồn bã
Có buồn không những sớm mưa qua
Có se sắt như lòng tên đấng tử
Đã dừng chân đứng lại bên bờ
Có heo may như gió đầu tháng Chạp
Thổi đầy trời, thổi dạt bóng mây xa

Mùa nước cạn cát trùng trùng một bãi
Cỏ rêu kia xa cách đời nhau
Anh dõi mắt trông niềm ly biệt
Như dòng sông khô nước dưới chân cầu

Chân đã qua mắt còn nhìn lại
Cầu thì cao, sông nước thì xa
Nên ngàn năm lạnh lòng soi đáy nước
Không Làm sao nổi được lòng chúng ta

Những sớm mai hồng tim anh rướm máu
Nhưng sớm thu sang hiu hắt mưa buồn
Anh lăn vòng xe từng vòng hụt bước
Xe lăn qua mau những nhịp tình không

Những sớm mai xanh một giòng nước biếc
Anh nhìn chim vỗ cánh giữa mênh mông
Chim bay rời cao nước xuôi dưới thấp
Buồn nào như gió ngủ trên không

Hỡi những nhịp cầu đen buồn bã
Đã bao năm không nổi được lòng nhau
Thì thiên thu cũng hoài mong đợi
Như cầu cao soi bóng đáy sông sâu.

Mùa Mưa Này Không Còn Ai

Tôi đã về
Chiều nay mưa bay mưa bay
Cây nhớ ai cây khẽ thờ dài
Mưa nhớ ai hình như mưa khóc

Tôi đợi em ở cuối con đường
Ngày xưa bay áo trắng
Tôi ngóng em ở cuối con đường
Ngày xưa em che nón

Em không về tôi còn đợi mà chi

Tôi muốn suốt một chiều
Đứng bên đời cho mưa ướt áo
Lỡ mai mưa có đến nhà em
Tôi sẽ gửi em một đóa hoa hồng
Lỡ mai em có tình cờ về nơi này
Biết đâu
Em sẽ ngậm ngùi cho những dấu chân tôi

Tôi đã về
Chiều nay không còn ai
Cổng ngoài kia đã khép
Chỉ còn lại một tôi
Cầm lòng nghe mưa chết
Không còn ai
Không còn ai

Dưới giàn bông giấy tím
Mưa lướt thướt đi qua
Hoa ngày xưa chẳng nở
Làm sao thấy dáng hoa

Trái Tim

Người thiếu nữ ấy đã hát với tôi
những tình khúc buồn bã nhất
Nàng ca ngợi Chúa
như tôi ca ngợi nàng
Nàng ngưỡng mộ Chúa
như tôi ngưỡng mộ nàng
Cuối cùng
kẻ xấu xa nhất cõi đời
kẻ ích kỷ nhất trần gian
phải chăng là tôi
Nàng như cánh dạ lan hương
nở ngoài hiên tôi mỗi tối
Nàng như quả nho tây
đong đưa trong gió mới
Tôi tìm thấy nàng ở khắp nơi
Có thể là trên những con đường
dẫn ra khu ngoại ô
heo may chiều rét mướt
hay trên bầu trời xám đục màn sương

Nàng là cái bóng mát kỳ diệu
thật cần thiết cho tôi
nên mỗi khi phải từ giã nàng
trong đêm tối nơi một ngã ba nào đó
tôi nghe trái đất muốn nổ tung
và đời sống
như dừng lại
dưới chân tôi

Đêm nay khi tiếng thánh ca nhịp nhàng trôi lên
tôi đã nhớ tới nàng
Nhạc diu tôi trong mưa
qua một cõi đời khác
Phút chốc những phiền muộn trong lòng
tan đi cùng sương khói
Nếu đêm nay trời còn mưa bay
Nếu đêm nay nàng đến bên tôi
tôi sẽ nói rằng
Thérèse ạ, tôi yêu em ngàn kiếp
dù biết cuộc tình ta giống bọt nước
có một ngày rồi sẽ tan

Khi lẽ nửa đêm đã đến
Bóng những con chiên cúi xuống
trước thánh đường nơi khu phố cũ
Tôi tự hỏi
nàng có mặt trong đám đông đó chăng
nàng có còn hát những bản thánh ca
những bản thánh ca đợi tin chúa
hay là không
Nếu đêm nay trời còn mưa bay
sau phút giây này
tôi sẽ bước đi dưới hàng thông reo vi vút
tôi sẽ bước tới đám đông
để nói với mọi người rằng
Chúa không thể cứu tôi ra khỏi vực thẳm

Dẫu biết đây là một xúc phạm không thể tha thứ
Nhưng Thérèse ạ, em có biết
đêm nay tôi muốn dùng lưỡi dao thật sắc
cắt đứt mạch máu
đêm nay tôi muốn đập đầu vào đá
để tan đi cùng cát bụi
Lúc ấy em hãy khắc lên mộ bia tôi
rằng kẻ đã chết trong đêm Chúa ra đời

